

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **G. S.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017, čj. OAM-76/ZA-ZA06-ZA04-R2-2013-II

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Dne 31. 3. 2017 žalovaný správní orgán rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že ochranu neudělil, s odkazem na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění.
- 2. Ve věci žalobce rozhodoval správní orgán poprvé dne 29. 11. 2013, kdy bylo vydáno rozhodnutí o žádosti matky žalobce, která v té době žádala o mezinárodní ochranu

jménem svým a svých tří nezletilých dětí. Rozsudkem krajského soudu ze dne 7. 8. 2014 bylo pod sp. zn. 32 Az 24/2013 rozhodnuto o zamítnutí žaloby, Nejvyšší správní soud pak svým rozhodnutím sp. zn. 6 Azs 230/2014 dne 9. 12. 2015 zrušil jak rozsudek soudu, tak rozhodnutí žalovaného a uložil správnímu orgánu, aby se podrobněji zabýval možností poskytnutí ochrany rodině v její životní situaci v zemi původu.

3. V průběhu dalšího správního řízení již žalobce dosáhl zletilosti, správní orgán s ním proto vedl samostatné řízení a o jeho žádosti rozhodl samostatným rozhodnutím. Krajský soud tedy aktuálně řešil žalobu matky žalobce a jejího nezletilého syna (2010), a to pod sp. zn. 29 Az 35/2017 a žalobu žalobce pod sp. zn. 29 Az 34/2017.
4. Podstatou žádosti žalobců bylo tvrzení o tom, že jsou ohroženi pokračováním krevní msty, která měla být reakcí na zabití otce chlapce, který ohrozil čest rodiny žadatele tím, že zveřejnil fotomontáž sestry žadatele, poskrvnil tak čest celé rodiny a následně byl zabit i otec žadatele.

II. Žalobní argumentace

5. V žalobě žalobce poukázala na porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to v ustanoveních § 2, 3, § 50, 52 a 68, s tím, že má odůvodněný strach z pronásledování a je ohrožen vážnou újmou.
6. V doplnění žaloby, které učinil zástupce žalobce dne 6. 6. 2017, jsou namítána porušení §§ 3 a 50 správního řádu s tím, že žalobce splňuje podmínky ust. § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu.
7. Žaloba namítá, že žalobce patří k pronásledované sociální skupině a ochrana v zemi původu není efektivní, je členem rodiny, která byla nucena prchnout před nepřátelskou rodinou z důvodu přetrvávající krevní msty mezi zneprátenými rodinami, jeho otec zastřelil otce chlapce, který zneuctil jeho sestru, a matka chlapce byla zraněna. Následně soused zabitého zabil otce žalobce. Žalobce byl se zbytkem rodiny vyhnán z vesnice duchovním. Po dobu pobytu rodiny v Petrohradu se matka žalobce doslechla, že zneprátená rodina ví o jejich nové lokalitě, z uvedeného důvodu využila organizace Memorial a rodina odcestovala do České republiky.
8. Žalobce je toho názoru, že žalovaný zlehčuje existenci institutu krevní msty v kavkazské společnosti, tvrdí, že zmírňovací komise ho vykořenily, což je ovšem v rozporu s medializovanými informacemi, které hovoří o tom, že ruské orgány nejsou schopny se s tímto problémem vypořádat. Odkazuje na webové stránky a aktuální zprávu EASO k Ruské federaci z r. 2017, která zmiňuje i hrozbu vražd ze cti vůči ženám v Čečensku. Tam pak na ukončení krevní msty odkazoval i poradce prezidenta Adam Shakhidov při shromáždění v Grozném v r. 2016. Jedná se o tradiční institut, který v kavkazské společnosti existuje a dosud nebyl vykořeněn. K jeho pravidlům pak žaloba zdůrazňuje, že tato již nejsou rigidní, na odplatě vůči otci žalobce se podílel i soused nepřátelské rodiny a pro smír v rámci krevní msty není ani charakteristické to, že rodina byla duchovním vyhnána. Žalobcova rodina přitom nebyla obeznámena s výsledkem dohadování duchovními vesnice, rodina zemřelého otce zbytek rodiny zavrhl, pevně stanovená kritéria krevní msty tak nelze pro daný případ aplikovat. To, že rigidní pravidla na současné problémy nelze zcela aplikovat plyne prakticky z různých podkladů, nelze na ni ale ani pohlížet jako na pravidlo oko za oko, jak popisuje žalovaný ve svém rozhodnutí. Existenci krevní msty žalovaný opírá o existenci plánované a

brutální vraždy, k níž však nedošlo, jeho otec byl postřelen a ponechán v bolestech, zemřel až na následky postřelení, před tím, než dorazil do nemocnice. Lze tak usoudit, že krevní msta stále trvá, plánovanou a brutální vraždou nebyla naplněna a na základě doslechnutých informací pak matka vycházela z toho, že budou i nadále pronásledováni. To, že by nyní měli vykonat krevní mstu otcovy bratři, je účelový argument žalovaného. Žalovaný rovněž tvrdí, že podle tradice musí dojít k vyhlášení krevní msty, jde o veřejně uložený závazek, nic z toho se ale v daném případě neodehrálo a tradiční pravidla zde tedy nelze aplikovat. I příručka UNHCR uvádí, že terčem krevní msty se stávají i ženy a děti, znepřátelená rodina chtěla zabít i sestru žalobce, když se dozvěděla, že pobývá v Machačkale. Žalobce se pak jako nezletilý v době incidentu ukrýval u rodičů matky.

9. K ochraně v zemi původu pak žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který správnímu orgánu uložil, aby se zabýval možností poskytnutí ochrany žalobkyni a její rodině v zemi původu. Uvádí, že vyhledání efektivní pomoci je v Čečensku a Ruské federaci problematické, to konkrétně i u žen konstatuje rovněž zpráva EASO. Příbuzní znepřátelené rodiny pracují u policie a žalobce by tak efektivní pomoc vyhledat nemohl. Nedostatky ale lze vnímat u ruských orgánů celoplošně, nikoliv jen na Kavkazu. V soudní soustavě i v policejní struktuře je rozšířena korupce, matka sdělila, že tam je vše koupené, existuje i obava z diskriminačního jednání u občanů, pocházejících z Kavkazu. O problémech hovoří zpráva EASO i UNHCR. Sama matka žalobce uvedla, že „Rusové nemají rádi lidi z Dagestánu“ jako jeden z důvodů, proč se neobrátila na úřady v Petrohradu, myslí si, že jim nikdo nepomůže. Ve státních orgánech je velká korupce a bývají odmítavé vůči určitým etnikům. Existence legislativy na řešení krevní msty sama o sobě nezabezpečuje dostatečnou ochranu jedinců, v daném případě nebyl dle žalobce zjištěn skutečný stav věci a navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 4. 7. 2017 vyplývá popření oprávněnosti žalobních námitek. Žalovaný je přesvědčen, že nedošlo ani k porušení správního řádu, ani zákona o azylu, odkazuje na obsah správního spisu, uvádí, že zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi okolnostmi, které byly v případě sděleny. Zaopatřené podklady považuje za dostatečné, ohledně výkladu krevní msty pak trvá na výkladu na základě použitých informačních zdrojů, tak, jak popsal na str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí. Žalobci krevní msta v zemi původu bezprostředně nehrozila, neboť až do vycestování se s žádnými náznaky hrozící krevní msty vůči své osobě nesetkal, v průběhu pohovoru pouze sdělil, že měli obavy. Žalovaná uvádí, že s ohledem na nízký věk žalobce se na něho ani v zemi původu krevní msta nevztahovala, pokud by měl v současné době někdo vykonat krevní mstu, jsou to rodinní příslušníci otce, nikoliv znepřátelená rodina. Žalobce s rodinou však po odjezdu do Petrohradu žádné problémy neměli.
11. K námitce korupce ve státních orgánech žalovaný připomíná, že se jedná o celosvětový problém, postihující i země s vyspělejšími demokratickými standardy, než jaké existují v Ruské federaci. Tam však rovněž existují příslušné orgány, na které se žalobce může obrátit o pomoc (čl. 9 – 10 rozhodnutí), přičemž vykonání krevní msty je v Ruské federaci kvalifikováno jako vražda a z použitých informačních zdrojů je zřejmé, že příslušné orgány státu proti těmto zločinům vystupují. Různými formami násilné trestné

činnosti jsou ohroženi i obyčejní občané ve vyspělejších evropských zemích a je často velmi obtížné těmto závažným trestným činům zabránovat nebo předcházet.

12. Za příslušníka určité sociální skupiny správní orgán žalobce nepovažuje, taková sociální skupina je charakterizována jako skupina osob sdílející objektivně společnou charakteristiku nebo je alespoň takto společností vnímána, má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu, nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí, nebo výkon lidských práv dotyčných osob. V zemi původu žalobce přitom existuje možnost domoci se ochrany ze strany orgánů činných v trestním řízení, o čemž svědčí například případ, popsáný v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce nebyl dle názoru žalovaného zkrácen na svých právech, podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany nesplňuje, žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s. ř. s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení, vedeného jednak s matkou žalobce a žalobcem samotným, a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.
14. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
16. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
17. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo
 - e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.
18. Ze správního spisu plyne, že matka žalobce podala po příjezdu do České republiky jménem svým a jménem svých nezletilých dětí, tedy v té době i žalobce, **žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 6. 3. 2013. Pro jasnou rekapitulaci řízení o udělení mezinárodní ochrany soud cituje skutečnosti, které vyšly najevo v průběhu celého správního řízení, tedy i veškeré skutečnosti, které označila za rozhodné matka žalobce, o jejíž žádosti o mezinárodní ochranu soud rozhodl týž den, jako o žádosti žalobce, a to pod sp. zn. 29 Az 34/2017.** Matka žalobce v původním řízení uvedla, že je státním občanem Ruské federace, národnost kumy, je vdova, současně s ní žádají o ochranu i její tři děti, synové S. (1998), A. (2010) a dcera Z. (1996). Její rodiče a tři sourozenci žijí v Rusku. Žalobkyně uvedla, že do r. 2012 (září) žila v Rusku, v Kafyru, poté do února 2013 v Petěrburgu. Je islámského vyznání, nikdy nebyla politicky organizována, má SŠ vzdělání technického směru. Pracovala jako starší inspektor Služby sociálního zabezpečení. Jako důvod opuštění vlasti uvedla krevní mstu, obává se o život dětí. Její dcera byla zneuctěna, manžel ji pomstil, zabil otce muže, který ji zneuctil a zranil jeho matku. Na odplatu soused tohoto člověka zabil jejího manžela. Je to jediný důvod, pro který odjela, protože následky tohoto činu byly hrozné a z vesnice je vyhnala rodina manžela, spolu s islámským duchovním vesnice, který vyjadřoval názor celé vesnice. Odjela spolu s dětmi na cestovní doklady Ruska, se schengenskými vízy. Pomohla jim organizace Memorial, která vybrala ČR, neboť v jiných státech je četná diaspora Dagestánců. Nechtěli, aby se vědělo, kde rodina je. Do ČR rodina vstoupila letecky dne 27. 2. 2013. Děti by chtěly studovat, doma vzdělání dosáhnout nemohou. Žalobkyně uvedla, že se obává o své děti, jsou v přímém ohrožení, dokud nebude dokonána krevní msta, událost nebude mít konce. Všichni jsou zdraví, ale z popsané situace psychicky vyčerpaní.
19. Dne 18. 3. 2013 byl s žalobkyní, současně i jako se zástupkyní svých nezletilých dětí, **proveden pohovor**, žalobkyně uvedla, že z Dagestánu odjeli do Petrohradu, kde žili 5 měsíců, poté odletěli do Prahy, všichni měli pas a vízum. Pomohla jim organizace Memorial, která i hradila cestu. Uvedla, že má technicko-obchodní školu, pracovala jako kontrolor, pokladní, vdala se a porodila tři děti, poté pracovala jako vedoucí pracovník rozdělování důchodů na sociálním odboru. Žili ve vesnici N. K. pokojně, až do rodinné tragédie, která se udála v červenci 2012. Doma se ztrácely malé částky peněz, dcera byla doma a manžel řekl, že nikdo jiný to nemohl být. Zbil ji a žádal přiznání, dcera uvedla, že peníze dávala jednomu chlapci, když se peníze ztrácely, bylo jí 13 let. Manžel zjistil, o koho šlo, byl starší o 3 – 4 roky, dcera se do něho zamilovala. On udělal klip s jejím obličejem a strašil ji, že vše ukáže ostatním lidem, jeho rodina se jim vysmívala, matka nadávala manželovi žalobkyně. Řekli, že jejich dcera je prostitutka, i když se nic nestalo. Klip byl videomontáž. Manžel chtěl zabít i dceru, poslali ji do druhého města k sestřenici, chlapci dali týden na vrácení peněz. Jeho otec sdělil, že nic nevrátí a pokud si přijdou pro peníze, zabijí je. Žalobkyně uvedla, že chtěli spor urovnat, poslali příbuzné, aby druhé rodině domluvili, aby se omluvili, ale oni s tím nesouhlasili. Manžel šel pro peníze,

nadávali mu a vyhnali ho, přišel domů, vzal zbraň, zabil otce toho chlapce a zranil matku, chlapec prý utekl. Manžel žalobkyně přišel domů, řekl, že se půjde udat na policii, za ním přijelo auto s nějakými lidmi, vystoupil soused chlapce, sebrali manželovi zbraň a manžel odjel za nimi. Po půlhodině zavolali, řekli, že manžel je zraněný, ten soused ho střelil do nohy a nechali ho tam. Cizí člověk ho odvezl do nemocnice, vyšetřovatel padělal spisy, příbuzní chlapce pracují v NKVD. Padělali záznamy, přikreslili manželovi zbraň, ač již žádnou neměl (záznamy na benzinové pumpě), chlapec řekl, že zabije žalobkyni i její děti. Případ byl uzavřen, ač žalobkyni s dětmi vůbec nevyslechli, jen dceru, která tam však byla sama, bez zákonného zástupce. Žalobkyni ukázali, co dcera napsala, ona řekla, že toto nenapsala, a když se to dcera dozvěděla, tak si podřezala žíly, naštěstí ji lékaři zachránili. Dále žalobkyně uvedla, že zbraň, kterou měli doma, dala bratrovi, ale ten ji dal zpět manželovi, po vraždě manžela se příbuzní začali bát a utíkali z domu, bratr dělal, že nic neví. Je tradice držet 7 dní smutek, v průběhu těch dní ji vyháněli každý den z domu, otec ji chtěl odvézt. Řekli, že i ona je prostitutka, příbuzní chlapce pozvali mulu, on je něco jako zákon. Ten žalobkyni též odsoudil, vyhnal ji, otcí řekli, že je jim jedno, co se s ní stane, jen aby byl klid. Řekli vyšetřovateli, že nemají další nároky, jedna vražda se již stala. Žalobkyně s dětmi odešla, ani si nic nevzali, pomohla jim organizace z Machačkaly, kde byla dcera, poslali je do Petěrburgu, žili tam u známých, v pokoji jich bylo 8 osob. Nemohli si najít práci, organizace jim pak pomohla najmout si pokoj a žalobkyně sehnala práci, pracovala asi 3 měsíce, když se zjistilo, že je hledají po celém Rusku. Vyřídili jim proto víza a poslali je sem. Jedná se o krevní mstu, syn je povinen ji vykonat, pro děti tam neexistuje budoucnost. Dále žalobkyně k dotazům žalovaného sdělila, že manžel žádal omluvu, ale rodina chlapce se jim jen vysmívala, příbuzní od nich dali ruce pryč, sestřenice přijela pro dceru poté, co ji otec zbil a odvezla ji do Machačkaly, ale vedle bydlí příbuzní té rodiny a hned to tak zjistili. Vražda otce chlapce se vyšetřovala, ale když zemřel manžel, vyšetřování skončilo. Případ smrti manžela se nevyšetřoval a jeho bratři sdělili, že nemají žádné nároky, vyšetřovatel nemůže nic dělat. Kdyby manžela dovezli do nemocnice hned, tak nemusel zemřít, měl prostřelené obě nohy, případ byl otevřen, ale jenom jeden den, pak bylo „naznačeno“ vyšetřovateli, aby to uzavřel, protože nebyli svědci. Kdo má peníze, může všechno. Dcera vypovídala na policii, ale byla tam sama, mohli vše opravit, pokusila se o sebevraždu po smrti otce. Žalobkyně ji od července až do září neviděla. Dále žalobkyně popsala okolnosti smutku, kdy po ní žádali, aby odešla, příbuzní manžela chtěli, aby se smutek konal u nich. Manžela jí ani neukázali, syny hlídali příbuzní. Snacha je pro příbuzné cizí, ale starší bratr manžela nepodal ani ruku synovi a bylo tedy jasné, že je odvrhli. Žalobkyně popsal, že manžel měl dceru rád a cítil se zrazen, chtěli ji vyšetřit, aby pochopil, že chlapec lže, ale on si nedal říct a nebyl schopen ostatní poslouchat. Příbuzní manžela 7. nebo 8. den smutku pozvali mulu, na hřbitově se shromáždilo asi 10 lidí, včetně otce žalobkyně a mula řekl, aby odjeli. Manžel zemřel cestou do nemocnice, tam již jen konstatovali smrt. Do konce srpna byla žalobkyně se syny v domě svých rodičů ve vesnici, pak odjeli do Machačkaly, kde vyzvedli dceru a odtud do Petěrburgu. U rodičů byla dlouho, protože podle tradice musí vdova 40 dnů po smrti manžela péct pečivo „lepjošky“ a rozdávat je druhým. U rodičů ale nemohli zůstat, nemohla ani chodit do práce a syn do školy, tak odjeli. Představitelka organizace byla zrovna v Machačkale, sestřenice s ní domluvila schůzku, pomohli jim. Dcera je zahanbená, nikdo by si ji nevzal, museli odjet. U rodičů ani nevycházela, ale pečivo se musí upéct, rozdával ho synovec. K dotazu žalovaného, kdy se žalobkyně dozvěděla o tom, že je rodina zabitého hledá,

avedla, že jí to sdělili lidé, s nimiž žili v pokoji, ten chlapec to asi dal na internet. Sestra žalobkyně žije v Petěrburgu, ale ani ji nemohla navštívit, aby též nebyla ohrožená. Toto oznámila organizaci Memorial, díky nim chodili i k psychologovi. Na žádné orgány se žalobkyně neobracela, nemělo to dle jejích slov smysl, prokuratura celý případ obrátila naruby, i kdyby rodina manžela stála na její straně, je tam vše koupeno, sama s tím bojovat nemohla, má staré rodiče, děti jsou malé, mají tu klid. Myslí si, že by je v Rusku všude našli, chtěli do země, kde nejsou Dagestánci. Znepřátelená rodina se jmenuje A.. Dceru odvezla ke gynekologovi nějaká žena, napsal, že nedošlo k žádnému kontaktu, toto dala žalobkyně manželovi, ale ten to roztrhal a řekl, že se dá všechno koupit. V kontaktu s nikým v Rusku není. K cestovním pasům žalobkyně sdělila, že chtěli jet na nákup do Baku, takže pas měla, ale dětem je vystavili až po smrti otce. Žalobkyně nechtěla, aby byly děti vystaveny stresu výsledkem.

20. Ve správním spise se dále nacházejí české překlady materiálu ředitelky ADC Memorial Olgy Abramenko řediteli MV ČR a dále Svědectví ve věci žalobkyně a její rodiny, sepsané předsedkyní Výboru „Občanská pomoc“ Svetlany Gannuškina, pojednávající o tom, co se rodině přihodilo, podporující prakticky výpověď žalobkyně. Je zde přítomen Protokol o seznámení s podklady žalovaného ze dne 12. 11. 2013, kdy žalobkyně uvedla, že ona neměla problémy se státními orgány, ale s rodinou, 29. 11. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ve věci žalobkyně a jejích dětí, mezinárodní ochrana nebyla udělena.
21. O žalobě rozhodoval krajský soud pod sp. zn. 32 Az 24/2013 dne 7. 8. 2014, kdy konstatoval i zdravotní zprávy o stavu dcery žalobkyně, po provedeném jednání pak bylo řízení ukončeno rozsudkem, který žalobu jako nedůvodnou zamítl. Jak uvedeno v bodě 1, Nejvyšší správní soud dne 9. 12. 2015 zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného a správnímu orgánu uložil, aby v novém řízení shromáždil a doplnil další podklady, na základě nichž bude možné dostatečně zhodnotit možnost pomoci státních orgánů domovské země v daném případě, možnost bezproblémového návratu občanů bez dokladů, konkrétně pak občanů z republik Severního Kavkazu. Za dosud chybějící pak NSS označil i podklady, z nichž by bylo možné zjistit řádně postavení a ochotu policejních orgánů v Dagestánu v případech stíhání vykonavatelů krevní msty, následky, s nimiž se musejí potýkat osoby obdobného příběhu ve smyslu humanitárního azylu a doplňkové ochrany.
22. **Dne 6. 5. 2016 provedl správní orgán další pohovor s žalobkyní,** která uvedla, že po smrti manžela byla ještě 7 dní doma, ale potom je vyhnali, báli se, kdyby někdo přišel, sousední dům patří bratrovi manžela, zahrada je společná. Poté pobývala ještě 40 dní v domě rodičů, synové krom nejmladšího nebyli, dcera také ne. Nejstarší syn přijel na pohřeb a pak se syny pobývala u rodičů. Žalovaný se pak dotazoval, proč se cítí žalobkyně s dětmi ohrožena, když manžel byl následně zabit a uvedla, že na Kavkaze to tak chodí, synové vyrostou a oni by se mohli mstít, na druhé straně jsou také tři synové, je to tak odjakživa. Krevní mstu může protistrana vykonat na komkoliv. Nemůže mluvit za tu druhou rodinu, ale myslí si, že její synové by nic takového neudělali, proto odjela, aby to dál nepokračovalo. Většinou to dopadne tak, že buď jedni zapomenou, nebo odjedou, ale nemusí to skončit nikdy. U rodičů se schovávali, nikam nechodili, ale prvních 40 dní se většinou nic nestane, vzpomíná se na mrtvého. Už neví, co bylo příčinou smrti manžela, chce na to zapomenout. Kdyby v době smutku někdo rodině něco udělal, starší by mu to vyčetli. Starší v čele s mulou za ně chodili orodovat, žádali o shovívavost tu druhou

rodinu, možná proto se nic nestalo. O tom, že je chce ten chlapec zabít, se dozvídali od synovců, i bratr to věděl. Když se mula a starší vraceli od té rodiny, chodili k nim. Mula je bratrancem manžela, působí v Machačkale ve velké mešitě, přicházel i vesnický mula, po smrti čtou z Koránu. K dotazu žalovaného, že uvedla minule, že se s mulou setkala až na hřbitově, žalobkyně uvedla, že toto není možné, ona na hřbitově vůbec nebyla, tam ženy nechodí, mohla by až ten 52. den, ale to již byla pryč. Když se vrátili všichni ze hřbitova, byli u ní na dvoře, bratraci, otec, jejich ženy, mula a všichni řekli, že bude nejlepší, když odejdou, i když podle zvyklostí se o ni měla rodina starat ještě rok, řekli, že se bojí o své životy. Otec řekl, že se o ni postará, ani si nezabalili věci a odjeli. Dodnes prý v domě vše zůstalo tak, jak to tam zanechali, k prodeji by asi potřebovali souhlas žalobkyně. Ale z těch, co je znají, by ho stejně nikdo nekoupil. Bála se té druhé zneprátené rodiny, jejich dědeček byl vyhlášený bandita, má vztahy všude, bála se o život. Ve vyšetřovacím spisu byla řada nesrovnalostí, ale vyšetřovatel jí sdělil, že už je vše zapláceno. Vyšetřovateli i okrskáři říkala, že se bojí, ale oba jí řekli, aby odjela. Písemně nic nepodávala, nemělo by to cenu, to jí řekl i okrskář. Jeho nadřízení byli v Bujnaksku. Tam si nemohla stěžovat, ta druhá rodina měla všude svoje lidi. Dokumenty k pasům synů vyřizovali ještě za života muže, chtěli jet do Baku, když odjeli, pasy tam zůstaly a musela zaplatit za to, že je vydali bratrovi. To, že je budou potřebovat, řekli v Memorialu, s nimi byla ve styku její sestra, celá záležitost byla na internetu i v novinách, oni jim tu pomoc nabídli. Ze začátku je přesunuli do Petrohradu, tam se 3 měsíce nic nedělo, již si myslela, že nikam nepojedou, ale po Novém roce volali, ať se sbalí, že jedou. Žalobkyně dále uvedla, že již nad tím mávla rukou, pracovala, děti chodily do školy, ale doneslo se k ní, že ta rodina již ví, kde jsou, měla strach. Petrohrad je velké město, ale je tam hodně lidí od nich, potkáte je, ptají se, chtěla klid a nestrachovat se stále, co bude. Co dostanou děti zde, to by jim nikdy dát nemohla. V Petrohradu žádné problémy neměli, ale nemohla vědět, co se těm druhým honí v hlavě, přitom jí nezištně nabízeli pomoc, neměla důvod to odmítat. Někteří u nich doma prodávají domy, aby mohli odjet, ona mohla odjet zadarmo, to nemohla jako matka odmítnout. Věděla, že u orgánů by stejně ničeho nedosáhla. Sibiř je ještě dál než Petrohrad, ale postup policie je vždy stejný, vyžádali by si spis, ale jsou tam všichni úplatní, neměla sílu s tím bojovat. Kdyby měla milion, chtěla by, aby toho kluka zavřeli. V Rusku jsou navíc Rusové, kteří je nemilují, Dagestánce obzvlášť, její sestra byla vyhodnocena jako nejlepší pracovnice předškolních zařízení, ale do Moskvy poslali někoho jiného, protože jí nadřízená řekla, že tam nemůže jet se svým příjmením. Variantu takové pomoci jí nenabídly ani nevládní organizace. K dotazu žalovaného, že při seznámení s podklady uvedla, že neměla problém se státními organizacemi, ale s rodinou, žalobkyně sdělila, že vůbec neví, že by se s něčím seznamovala a něco takového řekla. Ona nikdy s rodinou svou ani manželovou problémy neměla, ale po jeho smrti se od ní všichni odvrátili, manželova rodina se od ní distancovala, vše hodili na její hlavu. Nebavily se ani děti s dětmi. Krevní msta se většinou týká bratrů, ale ti zavrhlí vlastního bratra. Jim ale ani nikdo nevyhrožoval, vyhrožováno bylo jí a dětem. Je možné, že ta rodina si to vysvětlila jako problém syna s dcerou žalobkyně a švagry berou, jako že s tím nemají nic společného. Neví, jak se k tomu jednou postaví její synové. Žalobkyně je v telefonickém a internetovém styku s matkou a sourozenci. Nemá se kam vrátit a zkasila by dětem život. Neví, kdo za ni platí domovní daň, neví, zda ten dům je ještě její, nemá žádné doklady. Malý syn, tomu zatím asi nic nehrozí, ale neví se, co bude, až vyroste. Žalobkyně uvedla, že kdyby se nestala ta tragédie, nikdy by neodjela. Její dcera žije nyní

v Albánii, získala tam občanství, dostala azyl asi po 3 měsících. Odjela s nějakými lidmi, kteří jí řekli, že tam je lehké azyl získat. Píše si s ní přes internet, pracuje, ale ona s ní jet nechtěla, syn tu chodí do školy, zvykli si tu. Uklidnila se zde, až půjde mladší syn do školy, ona chce pracovat, starší syn se učí v oboru číšník – kuchař, mluví několika jazyky, má tady dobrou budoucnost. Dne 3. 3. 2017 byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu, převážně Informacemi MZV ČR z r. 2016 a dalšími podklady OAMP, norského Centra informací o zemích původu, polského Úřadu pro záležitosti cizinců, Výroční zprávou HRW a Freedom House, uvedla, že se s nimi nechce seznamovat, nežádá ani žádné jejich doplnění. Poté žalovaný vydal dne 31. 3. 2017 žalobou napadené rozhodnutí.

23. **Ze správního spisu dále vyplývá, že s žalobcem byl proveden samostatný pohovor dne 5. 5. 2016.** Žalobce uvedl, že souhlasí s tím, že jeho matka podala v době jeho nezletilosti žádost o mezinárodní ochranu i jeho jménem a jako zletilý chce v daném řízení sám pokračovat. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že z Kavkazu utekli a nemohou se tam vrátit. Zabili tam jeho otce, museli se přestěhovat. Báli se, že jim také něco udělají. Kdo a proč by je ohrožoval, sám neví, bylo mu 12 let, byl malý, matka mu to neříká. Báł by se návratu, že by se mu něco stalo. Neví, kdo by je tam zachránil, byli malí a matka se o ně moc bála. Ke kontaktům s rodinou ve vlasti žalobce uvedl, že matka vždy hovoří s babičkou, která říká, že jí moc chybějí a maminka pláče. On sám babičce sděluje, jak se jim daří. Zdravotní stav žalobce je dobrý, uvedl, že občas ho bolí hlava, ale už to jde. Chtěl by zde alespoň ještě dva roky zůstat, ukončit školu, aby mohl pracovat a vydělávat peníze, starat se o matku a bratra. Učí se v Rychnově na kuchaře a číšníka, je v prvním ročníku. Dne 3. 3. 2017 byl žalobce seznámen s veškerými podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení případu žalobce, uvedl, že podrobněji se s podklady nechce seznamovat, nic se nezměnilo, ani nenavrhuje žádné další podklady.
24. Po přezkoumání věci, podrobném seznámení se s příběhem rodiny žalobce, hodnocením problémů rodiny ve vlasti správním orgánem, předchozím rozhodnutím soudu i Nejvyššího správního soudu, dospěl krajský soud k závěru, že skutečnosti, které provází příběh rodiny žalobce, jsou svým způsobem mimořádné, jistě lidsky velmi obtížné, nicméně soud je jako zcela azylově relevantní hodnotit nemůže. Zatímco v prvním řízení před správním orgánem i soudy byl případ žalobce posuzován v kontextu s matkou a sourozenci, v aktuálním řízení již žalovaný rozhodoval toliko o žádosti žalobce, který v mezidobí dosáhl zletilosti.
25. Žalovaný ve svém rozhodnutí považuje za důvod žádosti žalobce obavu z krevní msty ze strany zneprátené rodiny, o problému ví od své matky, sám žádné bližší informace nemá. Správní orgán proto ve svém odůvodnění zdůraznil, že při hodnocení věci vycházel především z výpovědí matky žalobce, které soud podrobně uvedl výše, dále pak z informací, které žalovaný shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace v zemi původu. Je konstatováno, že sestra žalobce, jejíž problémy prakticky byly podnětem k výše popsaným událostem, již žije v Albánii, kde získala občanství, v České republice tak zůstává matka žalobce a jeho mladší bratr. S ohledem na skutečnost, že však žalobce sdělil, že o věci sám prakticky nic neví a nedoplnil žádné skutkové okolnosti případu, i soud v případě žalobce vycházel prakticky pouze ze všech skutečností a informací, které o celém případě sdělila podrobně matka žalobce. Je tak nasnadě, že soud nemohl učinit rozdílný závěr, než učinil týž den pod sp. zn. 29 Az 35/2017.

26. Zde soud považoval za zásadní otázku, zda v daném případě hovořit se vší vážností a tím pádem i možnými následky o problému krevní msty tak, jak ji vnímají kavkazské státy, či nikoliv. Sama matka žalobce totiž prakticky nevěděla, zda se o uvedený problém jedná či nikoliv, soud proto nemůže vyčítat správnímu orgánu, že situaci nazval prakticky spíše situací oko za oko, kdy otec žalobce zabil otce chlapce, který svým jednáním zneuctil jeho dceru, následně došlo k úmrtí otce žalobce, kterého postřelil soused zneprátelené rodiny. Další prvky, které bylo lze očekávat, však již následně nenastaly, neboť rodina zemřelého otce žalobce se do věci nehodlala zapojit vůbec a prakticky ani neposkytla matce a jejím dětem potřebné zázemí. Je vcelku pochopitelné, že situaci vyřešil odjezd matky a jejích dětí z vesnice. Soud zde však zdůrazňuje, že rodina žádné problémy v Petrohradu neměla, sdělení matky žalobce, že o nich věděli, je zcela vágní a nic dalšího nemůže znamenat, neboť z něho bez dalšího nelze usuzovat ani příští výhrůžky či další nebezpečí.
27. Soud dále při hodnocení výpovědi matky žalobce připomněl i to, že v průběhu let, kdy trvalo správní řízení ve věci, vypovídala poněkud odlišně o některých momentech událostí. Zatímco v prvním řízení uvedla, že byl pozván mula, který ji odsoudil a vyhnal (bod 14), v následném řízení v r. 2016 již o úloze muly vypověděla podstatně širěji s tím, že za ni orodoval, po návštěvách zneprátelené rodiny chodil k ní, jednalo se o bratrance manžela, všichni včetně něho jí pak radili, ať raději odjede. Soud považuje popsanou situaci za problematickou, nikoliv však azylově relevantní, neboť je potřebné zásadním způsobem zdůraznit, že azylově relevantní jsou taxativně citované důvody v jednotlivých ustanoveních §§ 12 – 14b) zákona o azylu a nelze jim podřazovat důvody jiné. Pomoc, kterou rodině poskytla organizace Memorial, soud vnímá v daném časovém období jako velmi vhodnou, soud ji však nehodnotí jako naprosto nezbytnou. Pomohla rodině v klidném prostředí překonat stresové období, které vzniklo úmrtím otce a manžela jak v jedné, tak i druhé rodině, z čehož zcela samozřejmě vznikly následky zjitřených pocitů a situace. V daném případě je však soud přesvědčen, že se nejednalo o situaci, kterou upravuje § 12 zákona o azylu, kdy pod písm. a) může žádat úspěšně o azyl osoba, která je pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ale ani o situaci, upravenou písmenem b), kdy azyl náleží po právu žadateli, který má důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. Soud je pak přesvědčen, že podobný názor měl i Nejvyšší správní soud, který žádal, aby správní orgán vyprecizoval zejména otázku možného poskytnutí účelné pomoci rodině.
28. Krajský soud je přesvědčen, že tento úkol správní orgán naplnil, když shromáždil další objektivní podklady z různých zdrojů, zabývající se problémem krevní msty na Kavkaze z průběhu r. 2016 a 2017 a rovněž trestním pojetím tohoto problému v aktuálním soudnictví země původu. Informace, které zjistil a které pak porovnával s informacemi příběhu rodiny, jsou popsány a hodnoceny na str. 7 – 11 rozhodnutí ze dne 31. 3. 2017. Správní orgán, a ani soud nezakrývají, že problém této prastaré tradice cti a pomsty v případě jejího porušení přetrvává v určitých formách i v dnešní době, nicméně je na ústupu, neboť státní orgány vyvíjejí značnou snahu řešit tyto problémy pomocí státního soudnictví, ve spojení s duchovními v dané oblasti, správní orgán popisuje úlohu státem tvořených komisí i dalších orgánů. Z rozboru situace rodiny je pak zřejmé, že o klasickou krevní mstu v případě zřejmě nešlo, nicméně došlo k zabití člena rodiny na obou stranách a nic nenesvědčuje tomu, že by měla situace pokračovat. Soud je přesvědčen, že matce žalobce, ani jeho malému bratrovi bez dalšího zcela zřejmě

nebezpečí života nehrozí a není tedy nutné pátrat po případné možné pomoci více, než správní orgán učinil a vyložil. Soud je ale přesvědčen, že ohrožen na životě a zdraví není ani sám žalobce, ač již dosáhl dospělého věku. Správní orgán tuto úvahu rozdělil na str. 8, kdy uvedl, že o nebezpečí pronásledování se jednat nemohlo v době před opuštěním vlasti, neboť v té době byl žalobce v chlapeckém věku, jeho další ohrožení pak však již váže právě k výše popsaným skutečnostem, kdy velmi pochybuje o tom, že se v daném případě jedná o krevní mstu klasického charakteru, kdy by měla zabíjení členů rodin pokračovat. Soud se pak přiklání k odůvodnění žalovaného, že tomu tak není, tedy odůvodnění, které následuje na str. 9 – 11. Připomíná, že věc byla dle sdělení matky žalobce šetřena, a to policejním vyšetřovatelem, matka prakticky neví, jak šetření skutečně dopadlo. Nelze tedy jednoznačně uzavřít, že se stalo předmětem jakékoliv korupce. Žalovaný se pak dostatečně zabýval i následným pobytem rodiny v Petrohradu i možností běžného přesídlení v rámci země původu. Krajský soud v neposlední řadě poukazuje i na sdělení matky žalobce, že prostředí a hmotné podmínky, jaké panují v ČR, by dětem v zemi původu dát nemohla. Ani to však nemůže být azylově relevantním důvodem. Konečně, sám žalobce k tomu vypověděl, že neví, co by mu mělo hrozit a rád by v ČR zůstal alespoň ještě dva roky, do absolutoria svého vyučení.

29. K ustanovení § 13 a § 14b) zákona o azylu soud plně odkazuje na jejich znění v bodě 12, konstatuje, že sestra žalobce získala občanství v Albánii a matka s bratrem jsou žadateli o udělení mezinárodní ochrany, o jejichž žalobě soud rozhodl v též den jako o žalobě žalobce, a to zamítnutím žaloby, pod sp. zn. 29 Az 35/2017. V rodině žalobce tak není v České republice přítomna žádná osoba v postavení tam upraveném coby „azylant“ a žalobce podmínky těchto ustanovení nesplňuje.
30. Zákon o azylu upravuje v § 14 formu azylu humanitárního charakteru, o níž správní orgán rozhoduje formou správního uvážení o existenci či neexistenci skutečností a okolností věci, hodných zvláštního zřetele. Těmito okolnostmi jsou dle judikatury zejména vysoký věk žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nedobrý zdravotní stav, mohou jimi být samozřejmě i jiné okolnosti, které mají tento charakter. V případě žalobce správní orgán dospěl k závěru, že takové okolnosti neshledává a soud nenašel v případě rodiny takové závažné okolnosti, pro které by žalovanému jeho závěr vytkl jako závažné pochybení. Jejich příběh je sice mimořádný a citlivý, nicméně, jak i soud výše uvedl, situace je dobře řešitelná návratem do vlasti a pobytem mimo kavkazský region. Soud tak neměl důvod vrátit žalovanému věc z důvodu neudělení tzv. humanitárního azylu.
31. Žaloba namítá, že v případě žalobce nelze vyloučit hrozbu nebezpečí ohrožení života a zdraví, mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení, a to z titulu krevní msty, ochrana v Ruské federaci není dostatečná a poukazuje na zprávu EASO, diskriminační jednání vyšetřovatelů a možné odmítnutí ochrany z důvodu etnického původu. Krajský soud je přesvědčen, že výše uvedenými skutečnostmi dospěl k logickému závěru o tom, že rodina namítanou vážnou újmu ohrožena není a podmínky ustanovení § 14a zákona o azylu nesplňuje, a to v žádném písmeni odst. 2 tohoto ustanovení. Soud neprováděl žalobou předestřené odkazy na webové stránky, neboť dospěl k závěru, že pro zhodnocení zásad, historie i současné situace v problematice krevní msty na Kavkaze měl žalovaný podklady dostatečné, i jím obstarané podklady tento problém podávají v celé šíři (viz zejména Informace OAMP Ruská federace – Krevní msta na severním Kavkaze, Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Čečensko:

Využívání krevní msty), nicméně soud je přesvědčen, že dostatečně osvětlil, proč na případ rodiny jako na ohroženou případnou krevní mstou nepohlíží. Soud rovněž zdůrazňuje, že případy, na nichž vyslovují namítané podklady určité problémy, které u ruských orgánů existují, nelze nijak paušalizovat, tyto pouze dokládají, že vývoj situace v přerodu z tradičního práva na trestní zákonodárství je složitější a dlouhodobý. Není pravdou tvrzení matky žalobce, že v Rusku jim nikdo nepomůže, takové tvrzení by mohla se vším dopadem uplatnit pouze za situace, kdy by v zemi původu takové orgány, zákonodárství neexistovaly, nikoliv za situace, kdy jsou určité poznatky, že ne vždy je takový žadatel úspěšný. Korupce existuje skutečně, jak žalovaný uvedl, všude na světě, avšak rodině pomohla v Rusku organizace Memorial, na níž se příbuzní rodiny obrátili, nikdo rodině v odjezdu nebránil a jiný orgán jí nemohl pomoci, neboť o takové potřebě vůbec nevěděl. Aplikace pouze nedobrých zkušeností jednotlivců tak nemůže být brána jako jednoznačný element, na němž lze stavět neochotu či nemožnost případného poskytnutí ochrany ze strany státu.

32. Konečně, soud souhlasí i s odůvodněním neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu tak, jak plyne ze str. 12 – 13 žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu. Ten připomněl, že pouhá možnost špatného zacházení sama o sobě nemá za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a zde soud doplňuje, že z průběhu života rodiny v Petrohradu nic podobného vysledovat nelze, připomněl i to, že Ruská federace ve svém zákonodárství trestá případné následky násilí krevní msty jako trestné činy, žalovaný pak neshledal ani podmínky mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu či rozpor případného vycestování rodiny s mezinárodními závazky ČR.
33. Po podrobném přezkoumání věci tedy dospěl soud k závěru o nenaplnění podmínek mezinárodní ochrany v daném případě žadatele, žalobu proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Neshledal žádné porušení zásad a ustanovení správního řádu, ani zákona o azylu v platném znění, neshledal žádnou vadu řízení.

V. Náklady řízení

34. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, ve věci úspěšný žalovaný náklady řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. listopad 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně